

ת"פ 40968/06/17 - מדינת ישראל נגד מרואן כורדי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 40968-06-17 מדינת ישראל נ' כורדי

לפני כבוד הנשיא אביחי דורון
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מרואן כורדי

הנאשמים

גזר דין

הנאשם הורשע במסגרת כתב אישום מתוקן בעבירות הבאות:

1. אי מתן זכות קדימה להולך רגל במעבר חצייה לפי סעיפים 67 (א) ו- (א1) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.
2. נהיגה בקלות ראש שגרמה לחבלה של ממש לפי סעיף 62 + (2) 38 (2) ו-(3) לפקודת התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה").
3. הפקרה ביודעין לאחר תאונה בה נפגע אדם, לפי סעיף 64 א (ב) + 40 לפקודה.
4. נהיגה ללא רישיון תקף לפי סעיף 10 (א) לפקודה.
5. נהיגה ללא פוליסת ביטוח, לפי סעיף 2 (א) לפקודת ביטוח רכב מנועי (נוסח חדש) התש"ל-1970.
6. הדחה בחקירה לפי סעיף 245 (א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
7. שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לאותו חוק.

מכתב האישום המתוקן עולה כי ביום 12.09.16, נהג הנאשם, אשר מעולם לא הוציא רישיון נהיגה, ברכב פרטי, ברחוב שלמה בתל אביב, מכיוון מערב למזרח, בנתיב השמאלי מבין שני נתיבים, והתקרב אל מעבר החצייה אשר ממוקם מול בית ספר 92.

באותה העת, הגיעה למקום הגב' י"מ, ילידת 1984, שהייתה בחודש השני להריונה, יחד עם שלושה קטינים שהתלוו

אליה באותה עת. אלה עמדו על שפת המדרכה לפני מעבר החצייה, מימין לכיוון נסיעתו של הנאשם. משהבחינה הולכת הרגל כי הרכב רחוק מנקודת החצייה על מעבר החצייה, החלה לחצות את נתיב הנסיעה על גבי מעבר החצייה מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם, יחד עם הולכי הרגל שהיו עמה.

הנאשם, לא הבחין בהולכי הרגל בשעה שהחלו לחצות במעבר החצייה, ונמנע מלהאט כלל את מהירות נסיעתו בהגיעו למעבר החצייה, על מנת לאפשר להולכי הרגל להשלים את החצייה בבטחה ופגע עם חזית הרכב בהולכת הרגל בעוצמה רבה, לאחר שכבר הספיקה לחצות כשלושה מטרים מתחילת מעבר החצייה.

כתוצאה מהתאונה ומעוצמת המכה, נהדפה הולכת הרגל למרחק של 13.5 מטרים, נפלה על הכביש ונגרמו לה חבלות, ביניהן פריקה של אגודל בזרועה השמאלית. הולכת הרגל הובהלה לבית החולים שם נזקקה לטיפול רפואי דחוף, ובין היתר הורדמה והונשמה עקב אגיטציה בה לקתה.

במהלך 7 ימי אשפוז, בעקבות הכאבים העזים שחשה והטראומה שנגרמה לה, הפילה הולכת הרגל את עוברה.

מיד בהמשך לתאונה, ורק לאחר שפגע בהולכת הרגל, עצר המשיב לרגע קצר את הרכב, או אז המשיך בנסיעה ונמלט מן המקום על רחוב שלמה לכיוון מזרח, תוך שהוא מותיר את הולכת הרגל שרועה על הכביש ומבלי שהזעיק עזרה.

הנאשם נהג כמתואר לעיל, כשהוא אינו מחזיק ברישיון נהיגה ומעולם לא הוציא רישיון כאמור וכן כשהוא אינו מבוטח בפוליסת ביטוח בת תוקף.

בהמשך למתואר יצר הנאשם קשר עם אחר אשר השכיר לנאשם את הרכב בערב לפני התאונה, הודיע לו כי היה מעורב בתאונה אך נמלט מן המקום והפציר בו להתקשר למשטרה, למסור הודעה כוזבת לפיה הרכב נגנב, וזאת במטרה לשבש את החקירה בעקבות התאונה. מיד בסמוך לכך, ביקש הנאשם מהאחר שימחק את ההודעות ששלח לו.

תסקיר שירות המבחן

טרם הטיעונים לעונש נשלח הנאשם לתסקיר של שירות המבחן.

שירות המבחן פירט בהרחבה את קורות חייו של הנאשם, החל מילדותו הקשה ללא אביו, התחברותו לחברה שולית והתמכרותו לסמים. בפני שירות המבחן תיאר הנאשם את מפגשו הראשון עם הסמים שהחל בגיל 12 וכיצד נחשף באופן אינטנסיבי לסמים מסוג קוקאין והרואין. חרף ניסיונות רבים לגמילה מסמים במשך השנים, לא הצליח להתמיד בתהליכים אלה.

בשנת 2009 עבר תהליך משמעותי, לאחר שפנה מיוזמתו ליחידה לנפגעי סמים ומאז הוא שומר על ניקיון מסמים. במהלך שנים אלה הספיק הנאשם להתחתן פעמיים, להביא ילד לעולם ולהתגרש.

שירות המבחן סיפר על היכרותו הראשונה עם הנאשם, כבר בשנת 2003 כאשר נעצר בגין עבירה מתחום הסמים. אז, תיארה קצינת המבחן, זוהתה בעיית התמכרות לסמים, ומכאן החל הנאשם לרצות מאסרים באופן ממושך משך שנים רבות ולאחר שחרורו, בכל פעם, המשיך לצרוך סמים באופן אינטנסיבי.

כבר אז, תיאר שירות המבחן, ביטא הנאשם רצון להשתלב בהליך טיפולי אולם נוכח הערכת שירות המבחן שהוא נעדר

כוחות להתמודד עם הדרישות בהליך הגמילה, לא שולב במסגרת זו. חוסר היכולת של הנאשם לקחת אחריות על מעשיו ועל אורח החיים השולי אותו ניהל, בלט באופן משמעותי.

מדיווח שקיבל שירות המבחן מהיחידה לטיפול בנפגעי סמים, עלה כי הנאשם שולב בטיפול פרטני, הצליח לעבוד על דפוסיו הבעייתיים וסיים בהצלחה את הטיפול.

באשר לעבירות בהן הורשע הנאשם התרשם שירות המבחן כי ברמה הקונקרטית הודה בהתנהלותו ואף ביטא הבנה לבעייתיות שבה, אולם לצד זאת נטה להפחית מחומרת מעשיו, תלה את המניעים בלחץ משמעותי בו היה נתון והפחית מחומרת הנזק שנגרם למתלוננת תוך שהוא חוזר על תפיסתו כי לא קיים קשר בין התאונה לבין הפלת העובר.

בהערכת הסיכון להמשך עבריינות והסיכוי לשיקום התרשם שירות המבחן כי נוכח תחושות בדידות וחוסר שייכות חבר הנאשם לחברה שולית, ניהל אורח חיים התמכרותי, שולי ועברייני, התקשה לערוך שינוי משמעותי לאורך השנים. מנגד, בשנת 2009 עת שוחרר הנאשם ממאסר ערך שינוי בדפוסי ההתנהגות ומאז הוא שומר על ניקיון מסמים, גם מעיון בגיליונו הפלילי עולה תמונה דומה של התמתנות.

לדברי שירות המבחן, הנאשם מתקשה להתבונן באופן ביקורתי אודות בחירותיו, מצמצם מחומרת מעשיו ומתקשה להכיר במידת פגיעתו במתלוננת. מכאן עולה כי דפוסים עברייניים נשמרו בבסיס התנהלותו של הנאשם, ובעיקר בעת ביצוע העבירה הנוכחית. שירות זיהה כי קיים אצל הנאשם קושי במציאת דרכים נורמטיביות להתמודדות במצבי לחץ ודחק.

נוכח התרשמות שירות המבחן אודות הדפוסים העברייניים הפנימיים שהשתמרו, חומרת העבירה והנזק שנגרם כמו גם קשייו בהתבוננות אודות התנהלותו, לא מצא שירות המבחן מקום לבוא בהמלצה טיפולית שיקומית והדגיש כי הטלת עונש מאסר תחדד עבור הנאשם את חומרת מעשיו.

טיעוני המאשימה לעונש:

בטיעוניו לעונש תיאר ב"כ המאשימה את המקרה דן כבעל חומרה ממשית על יסוד המסכת העובדתית הקשה המתוארת בכתב האישום: הנאשם נהג ברכב למרות שמעולם לא החזיק ברישיון נהיגה, נהג בקלות ראש, רשלנות וחוסר זהירות, לא נתן זכות קדימה להולך רגל במעבר חציה וכתוצאה מכך פגע בהולכת רגל שהייתה בהיריון באותה העת. בסופו של יום וכעולה מן המסמכים הרפואיים איבדה הולכת הרגל את עוברה.

ב"כ המאשימה אמד את הרשלנות ברף הגבוה שכן טרם הפגיעה עברה הולכת הרגל 3 מטרים ממעבר החצייה. הנאשם הוסיף חטא על פשע כאשר נמלט מן המקום, לא הזעיק כוחות הצלה וזאת מתוך כוונה ברורה שלא ליתן את הדין על מעשיו החמורים. ניסיונותיו של הנאשם להדיח את בעל הרכב מלומר אמת בחקירתו מחמירה עוד יותר את מידת אשמו.

ב"כ המאשימה עמד על ייחודה של עבירת ההפקרה, ככזו המבוצעת לא תכנון מוקדם, וכן על הענישה הקבועה בגינה, המלמדת על חומרתה. לדבריו, ההחמרה בענישה נובעת מן הסלידה החברתית ומהכשל המוסרי העולה מהמעשים.

בהתייחסו לעבירת השיבוש וההדחה פירט את הערכים שנפגעו: פגיעה בשלטון החוק, פגיעה ביכולת ההגעה לחקר

האמת ותקינות ההליך החקירתי והשיפוט.

ב"כ המאשימה הגיש לבית המשפט אסופת פסיקה, ציין כי קשת הפסיקה במקרה דנן היא רחבה אולם כל אחד מפסקי הדין מלמד על המדיניות הנוהגת והמתחמים הרלוונטיים.

לעניין הפגיעה בנפגעת טען ב"כ המאשימה שהפציעות הפיזיות שנגרמו לה והביאו לאשפוזה הממושך, ולבסוף לאבדן עוברה מלמדים על חומרתה, זאת בנוסף לפגיעה הנפשית שתיוותר אצל הנפגעת. עוד ציין את נוכחותם של שלושת הילדים שהיו עמה באותה העת, והועבדה שלא נפגעו הייתה נס לעצמו.

ב"כ המאשימה עתר לקביעת מתחם ענישה הנע בין שנתיים לארבע שנות מאסר בפועל לכלל העבירות. בהתייחס לנאשם טען כי בגיליון המרשם הפלילי שלו 21 הרשעות קודמות, במגוון עבירות, רובן של רכוש וסמים, בגין חלקן ריצה עונשי מאסר. לצד הרישום הפלילי הפנה לרישום התעבורתי של הנאשם ולעובדה כי אף שמעולם לא הוציא רישיון נהיגה, נרשמו לחובתו חמש הרשעות אשר ארבע מתוכן בגין נהיגה בזמן פסילה וללא הוצאת רישיון נהיגה, חרף ההרשעות שב הנאשם על המעשים ולא נרתע מלשוב ולנהוג.

בהתייחסו לתסקיר שירות המבחן טען ב"כ המאשימה שמדובר בנאשם רציוויסט, שנכנס ויוצא מן הכלא במשך שנים ואין בכוחו לשנות מאותה התנהגות ומהישנותן של העבירות.

ב"כ המאשימה הפנה למסקנות שירות המבחן אודות אישיותו של הנאשם ולהמלצתו להטיל עליו עונש מאסר בפועל. על אף שהנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, הביע חרטה וחסך זמן שיפוטי יקר עתרה המאשימה למקם את הנאשם ברף העליון של המתחם לצד ענישה נוספת של פסילה בפועל של 15 שנים לפחות, פסילה על תנאי, פיצוי משמעותי לנפגעת, קנס ומאסר על תנאי.

עדי אופי

טרם נשמעו הטיעונים לעונש העיד לפני, מטעם ההגנה, מר עלי אבו דין, מנהל בית חם לנפגעי סמים ביפו. העד סיפר אודות היכרותו עם הנאשם, אשר לדבריו עבר ילדות קשה מאוד שכללה מעבר בין מוסדות, רחובות, בתי סוהר תוך שימוש בסמים.

לדבריו, הנאשם הגיע למרכז לפני תשע שנים לאחר שהחליט, לבדו, כי ברצונו לשקם את חייו ואכן עבר תהליך שיקומי וטיפול. הוא סיפר על שהייתו של הנאשם במרכז במשך שש שנים, ולאחר מכן על נישואיו ולידת בנו, בן שנתיים כיום. עוד הוסיף כי במהלך שהותו במרכז הראה הנאשם מוטיבציה בתהליך השיקום שעבר. העד ביקש לציין כי לאור ניסיונו עם נפגעי סמים שהשתקמו והחלימו, אין בהטלת מאסר בפועל כדי לסייע ולדעתו הטלת עונש בדמות תרומה לחברה, אפקטיבית יותר.

הוגש לעיוני מכתב מעד האופי השני אשר לא עלה בידו להתייב למתן עדותו. במכתבו תיאר העד, עובד סוציאלי ויו"ר האגודה למען ערביי יפו, על היכרותו רבת השנים עם הנאשם. לדבריו, בשנים האחרונות חזר הנאשם למוטב, הקים משפחה ומתפרנס בכבוד. סיפר אודות כנותו ויושרו של הנאשם ועליו כאדם מסורתי המתפלל במסגד, באורח קבע.

טיעוני ב"כ הנאשם לעונש

ב"כ הנאשם תיאר את מצבו הנוכחי של הנאשם, בן 54 גרוש ואב לילד בן שנתיים הנמצא במשמורת משותפת. במקביל הפנה לקורות חייו של הנאשם כפי שעלו בתסקיר, גדל ללא דמות אב, אדם עם ילדות לא פשוטה, בלשון המעטה.

ב"כ הנאשם סיפר על הנאשם כמי שהתחיל לצרוך סמים קלים בגיל צעיר, לאחר מכן סמים קשים, התמכר להרואין והיה מכור במשך שנים רבות. כבר בגיל 18 הסתבך בפלילים ונידון למאסרו הראשון, המשיך וצבר הרשעות נוספות כאשר הרשעתו המשמעותית האחרונה היתה בשנת 2007 בגינה ריצה עונש בן 26 חודשי מאסר.

יומיים לאחר שחרורו מן הכלא, בשנת 2009, ניגש הנאשם ליחידה לטיפול בנפגעי סמים וביקש להשתלב בטיפול שהצליח, הנאשם נגמל מסמים ועד היום נמצא בקשר מתמיד עם היחידה. לנאשם הרשעה משמעותית אחרונה, במישור התעבורתי, בתיק הפלילי משנת 2007.

הנאשם נישא בגיל מאוחר והפך לאב מספר חודשים לאחר האירוע המתואר בכתב האישום. לדבריו, הוא קשור לבנו ומעורב באופן פעיל בגידולו, ועושה כמיטב יכולתו להוות עבורו דמות יציבה.

בהתייחס לתסקיר שירות המבחן טען ב"כ הנאשם שהימנעות שירות המבחן מהמלצה, אינה עומדת בקנה אחד עם העובדה שגם לאחר תסקירים קודמים, בהם התרשם שירות המבחן שהנאשם אינו בשל לטיפול פנה הנאשם מיוזמתו לקבלת טיפול ובקשת עזרה, טיפול אשר הניב פרי והביא לגמילתו מסמים. ומכאן ששירות המבחן שגה.

לדבריו, על יסוד תיקון 113 לחוק העונשין, על בית המשפט להתייחס לנאשם האינדיבידואלי וליתן משקל ממשי לעובדה שהנאשם נגמל מסמים לאחר שנות התמכרות רבות וזה עשור שהוא אינו מעורב עוד בפלילים, עד לתיק שלפני.

בהתייחס למתחם שהציגה המאשימה טען כי המתחם הרלוונטי הוא בין חמישה חודשים שאפשר וירוצו בעבודות שירות, לבין עשרים וארבעה חודשי מאסר בפועל, פסיקה הוגשה לבית המשפט. לדבריו, הפקרה ברף הבינוני מביאה להטלת עונש בין ששה חודשי מאסר שאפשר וירוצו בעבודות שירות יחד עם שיקולי שיקום ושיקולים נוספים.

ב"כ הנאשם ביקש לזקוף לזכותו את הודאתו המידית ואת החסכון בזמן שיפוטי. לדבריו, מכלול השיקולים מצדיק מתן הזדמנות נוספת בפני שירות המבחן לבחינת שילובו בטיפול. וזאת לאחר שהובהר לו על ידי הנאשם שיהא מוכן לשתף פעולה ככל שיידרש בניגוד לעולה מן התסקיר האחרון בעניינו.

בנסיבות ביצוע העבירה, טען ב"כ הנאשם כי למרות ניסיונות ההדחה בחקירה ושיבוש מהלכי המשפט המיוחסות לו בכתב אישום, בסופו של יום כאשר פנתה המשטרה אל הנאשם, התייצב מיד ולא ניסה להתחמק, כמו כן ביקש לציין, כעובדה מקלה, את היותה של הנפגעת בחודשים הראשונים להריונה.

אישור על נכות רפואית הוגש לעיונו של בית המשפט.

לאור כל הדברים ביקש ב"כ הנאשם להטיל עליו את העונש המקסימלי האפשרי בעבודות שירות.

דברי הנאשם

הנאשם סיפר אודות מורכבות חייו והקשיים איתם התמודד סביב התמכרותו לסמים, היטיב לתאר זאת במילותיו: " ... **שילמתי המון מהחיים שלי, לא בכסף, אלא ממש מהחיים שלי וזה היה טיפשות שלי.**" לעניין העבירה ביקש לקחת אחריות מלאה תוך שיישא כל עונש שיטיל עליו בית המשפט. סיפר כי היום עובד בעבודות מזדמנות ומגדל את בנו, תורם לחברה כפי שמעולם לא חשב שיעשה לפני כן, ומרצה בפני מכורים על גמילה מסמים. ביקש לשלם את חובו בתרומה לחברה ולא מאחורי סורג וברית, שכן בעבר נענש באופן זה, והדבר לא תרם לו.

לאחר קבלת תסקיר שירות המבחן ובמהלך טיעוני הצדדים לעונש סברתי כי התסקיר אינו מסביר את הבסיס להתרשמות אודות המוטיבציה החיצונית שהביע הנאשם, לכאורה. לאור זאת, בהחלטה מיום 13.01.19 ביקשתי הסבר לדברים אלו תוך תיאור השתלשלות העניינים שהובילה למסקנה הרשומה בתסקיר.

בהבהרה מיום 05/02/19 תיאר שירות המבחן כי הודאתו של הנאשם הייתה קונקרטית בלבד, מאחר ובכל הנוגע למעשיו, בפני שירות המבחן הפחית מחומרה זו, ואף ערער על חומרת הנזק שנגרם לנפגעת העבירה, בעיקר בכל הנוגע להפלת עוברה. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה בהתבוננות ביקורתית אודות מעשיו, צמצם מחומרתה, תוך ניסיון להותיר את האירוע בבחינת "מעידה" ללא בחינה עמוקה של הנסיבות והדפוסים הקשורים בהתנהגותו.

לאחר שיקוף הדברים לנאשם, הביע האחרון את נכונותו להשתלב בטיפול תוך שהוא מבקש להעמיק בנסיבות ביצוע העבירה. לדברי שירות המבחן, המצוקה אותה ביטא נבעה מן המחירים להם יידרש ולא מדובר במי שאכן מעוניין לבחון את התנהגותו אלא בעיקר ממוטיבציה חיצונית ורצון לקדם את תוצאות ההליך המשפטי.

עוד ציין שירות המבחן בהבהרתו כי במסגרת התסקיר לא התעלם מהליך הטיפול המשמעותי שעבר הנאשם בתחום ההתמכרות אולם לצד זאת עמדו בפניו חומרת העבירה, קושי הנאשם בלקיחת אחריות מלאה על ביצוע, ההתייחסות המצמצמת לחומרת הפגיעה שנגרמה לנפגעת העבירה וכפי שנאמר לעיל ההנעה החיצונית בנכונות להשתלבות בטיפול.

דין והכרעה

בהכרעה בין השיקולים השונים יש לקחת בחשבון כי מן העבר האחד עומד מול עיניו של בית המשפט תיקון 113 לחוק העונשין (להלן: "התיקון") אשר תכליתו העלאת עקרון ההלימה לשיקול המרכזי בענישתו של נאשם פלוני, הוא עיקרון הגמול (ר' ע"פ 1523/10 פלונית נ' מדינת ישראל, פורסם בנבו). מן העבר השני ובתוך המטרות המנויות בתיקון 113 עומד הנאשם האינדיבידואלי ונסיבותיו.

לקביעת מתחם העונש ההולם בעבירות המתוארות בכתב האישום על בית המשפט להביא בחשבון את הערכים הנפגעים מביצועה של העבירה, מתחם הענישה שיקבע בית המשפט ישקף את חומרת העבירות אותן ביצע הנאשם, כשלב ראשון. בשלב השני, יקבע עונשו המתאים של הנאשם הספציפי בתוך המתחם וזאת בהתחשב בנסיבות העבירה ובנסיבותיו האישיות גם כן. העיקרון המנחה הינו יחס הולם בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו (ר' סעיף 40ב לתיקון)

הנאשם הורשע בשבע עבירות אולם שכולן בוצעו במסגרת אותו אירוע, לרבות עבירת שיבוש מהלכי המשפט שלאחרי תאונת הדרכים לה היה אחראי הנאשם ומכאן שאקבע מתחם ענישה אחד עבור האירוע בכללותו.

במעשיו פגע הנאשם בראש בראשונה בערך שלמות הגוף של האדם, התנהגותו של הנאשם שלא נתן זכות קדימה להולכי רגל ודהר למעבר החציה המיועד להם פוגעת גם בערך של שלום הולכי הרגל וביטחון הציבור.

הפקרת קורבן העבירה כשלעצמה מקימה פגיעה קשה בחובה המוסרית של הושטת עזרה להצלת חייהם של נפגעים, ואפשר שהיתה מצילה גם את העובר שהיה ברחמה של הנפגעת בזמן התאונה. לעד תיוותר השאלה מה היה קורה לו היה מושיט הנאשם את סיועו לנפגעת בו במקום לאחר שפגע בה, שאלה שאין לה מענה.

התנהגותו של הנאשם לאחר התאונה בשיבוש מהלכי המשפט וההדחה בחקירה פוגעת בערכים של שלטון החוק והגנה על חקר האמת.

מנגד, הנאשם הודה במעשיו, לקח אחריות על העבירות שביצע והביע - ככל שהכרתי משגת - חרטה גמורה עליהם.

כל אלה מביאים אותי לכלל מסקנה כי מתחם העונש ההולם עומד על 12 עד 48 חודשים מאחורי סורג ובריה.

כעת על בית המשפט לקבוע את העונש המתאים לנאשם בתוך המתחם אותו קבע.

מן הכלל אל הפרט

מקובלת עלי עמדתה העקרונית של המאשימה לפיה יש לקבוע רף ענישה חמור ומשמעותי בעבירות המיוחסות לנאשם. עם זאת, החמרת הענישה שלעצמה אינה מנתקת את הדרישה, המתבקשת לפי תיקון 113, להביא בחשבון את נסיבותיו האישיות של הנאשם.

ואכן, שקלתי בכובד ראש את נסיבותיו האישיות של הנאשם, לא נעלם מעיני הליך השיקום הארוך והממושך לו התמסר. העובדה שהנאשם היה מכור במשך שנים לסמים והחליט בכוחותיו ובאופן עצמאי לשים אורחות אלו מאחוריו ולפתוח בדף חדש. לשם כך, פנה הנאשם, לבדו, למרכז לגמילה מסמים, והחל בטיפול, אותו עבר בהצלחה.

לבסוף, ניכר כי התהליך אליו נרתם הנאשם הוא משמעותי וארוך טווח. הנאשם הצליח להיגמל מסמים ושומר על ניקיון למעלה מתשע שנים, עד ימים אלה. בזמן זה נישא הנאשם, ונולד לו ילד אותו הוא מגדל במשמורת משותפת עם בת זוגו לשעבר.

חרף זאת, עולה מהתנהגותו של הנאשם כי לא היה די בגמילתו להביא לניתוק מכלל הסממנים העברייניים שאיפיינו אותו בעבר. ראיה לכך העובדה שבזמן האירוע נהג הנאשם ללא רישיון נהיגה וזאת לאחר שכבר הורשע ארבע פעמים בעבר בעבירה של נהיגה ללא רישיון. מן הדברים עולה כי הן עברו התעבורתי של הנאשם והן אורחות חייו הקודמים לא היוו עבורו הרתעה ממשית ולא מנעו ממנו לנהוג ברכב למרות שמעולם לא הוציא רישיון נהיגה.

שלל הטיעונים אותם העלה הנאשם אינם מאפשרים ו/או מצדיקים הימנעות מהטלת עונש מאסר מאחורי סורג ובריה (ר' רע"פ 2564/12 יחיאל קרני נ' מדינת ישראל, (24.06.12) (פורסם בנבו):

"... לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהם נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות חמורות הן".

במקרה דנן, הפגיעה הקשה בערכים המוגנים אינה מאפשרת מתן בכורה לשיקולי השיקום עליהם התבסס בא כח הנאשם. למותר לציין, כי האמנתי לכנות ולצער אתם הביע הנאשם בפני בית המשפט כמו גם לקושי הרב שייגרם לו מן האפשרות שמאסר ייקטע את הליך השיקום הארוך לו התחייב בתשע השנים האחרונות.

יחד עם זאת, עם כל ההערכה לשיקום שעבר הנאשם, ואף שהתאונה נגרמה ברשלנותו של הנאשם ולא מתוך יסוד נפשי של כוונה, לא נחה דעתי כיצד מתיישבת עוצמת השיקום שטען לה ב"כ הנאשם עם העובדה כי למעלה משש שנים לאחר שנגמל מסמים ומעבירות כלשהן, לעת צרה, שב הנאשם לסורו, במובן הקשה ביותר של המילה, הן בעצם ההפקרה, ובמיוחד בצעדים העברייניים שנקט לנסות ו"להחביא" את העבירה, באופן הבוטה ביותר.

תוצאותיו הטרגיות של האירוע המתואר בכתב האישום עבור נפגעת העבירה קשות מנשוא, מלבד הפגיעה החמורה בגופה והחבלה שנגרמה לה, עומדת לפני בית המשפט סוגיית אובדן העובר אותו נשאה הקורבן ברחמה ואותו איבדה לאחר התאונה.

כתב האישום החמור, מעשה ההפקרה של הנאשם תוך שהוא מותיר את הנפגעת שרועה על הכביש ללא כל סיוע, לא אפשר - ככל שהיה זה אפשרי, לשנות את התוצאה הטראגית באירוע זה.

ניסיונותיו של הנאשם להשיל מעצמו כל אחריות לאירוע על ידי ניסיון ליצור מצג, באמצעות אחר, כאילו הרכב נגנב מעידה על מאפיינים עברייניים עמוקים שנשתמרו אצל הנאשם אשר אינם מתיישבים עם ה"הבהלה" המאפיינת לכאורה מי שבורחים ממקום האירוע, כאופייני לאירועי ההפקרה. כמו כן לא ניתן להתעלם מן העובדה כי בנס נמנע אסון גדול יותר, בשל הסכנה שנשקפה לשלושת הילדים שהיו ע הנפגע באותה העת.

מעטות המילים בהן יוכל בית המשפט להביע נחמה עבור הנפגעת בתוצאותיו של אירוע זה, אך תוצאה זו מטה את הכף באיזון המתבקש, לעיקרון ההלימה, הוא הגמול, ומכאן מצאתי שבמאזן הנדרש שבין עבירות התעבורה המסכנות את חיי האדם לבין נסיבות חייו של הנאשם, גוברים שיקולי ההרתעה על ההתחשבות בנסיבות אישיות (ר' רע"פ 3764/05 **ורד בן זויה נ' מדינת ישראל** (21.04.05) פורסם בנבו)).

עברו הפלילי העשיר של הנאשם והעובדה כי מעולם לא הוציא רישיון הנהיגה מקשים על התייחסות ממשית לתהליך השיקום והגמילה אותם עשה הנאשם באופן עצמאי, למרות שהוא ראוי לכל שבח, אולם באופן נפרד ובמנותק מהמקרה שלפני.

תסקיר שירות המבחן שהוגש לעיוני, יחד עם ההסברים המאוחרים שירות המבחן מבהירם באופן חד משמעי את התרשמותו מן הנאשם, יש לציין כי תסקיר שירות המבחן לא היווה אלמנט מכריע בהחלטתי, שכן הדברים שעלו ממנו נלקחו בעירבון מוגבל במיוחד בנסיבות שבהן כבר בעבר הצליח הנאשם שלפני להיגמל באופן עצמאי וללא סיועו של שירות המבחן. עם זאת ובהינתן הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה מצאתי כי יהא זה קשה עד מאוד לקבל את עתירת בא כוח הנאשם ולתת עדיפות לשיקולי השיקום במקרה דנן.

דרכו השיקומית הארוכה של הנאשם ראויה לכל ציון, כך גם עולה מעדי האופי שהעידו בעניינו ובעניין הדרך המשמעותית אותה עשה. לצערי, דרך זו אינה מאזנת את המעשים הקשים בהם הודה הנאשם במסגרת כתב האישום. תעוזתו של

הנאשם, בנהיגה ללא רישיון, באי לקיחת האחריות במקום ביצוע העבירה והצורך של בית המשפט להוקיע באופן מוחלט התנהגויות מסוג זה מכתובות תוצאה אחת, ועל הנאשם לרצות עונש מאסר מאחורי סורג וברח.

באותו היגד, אין בנסיבות חייו, קשות ככל שיהיו, כדי להצדיק סטייה ממתחם העונש ההולם בעבירה ונסיבותיה או הצבתו ברף הנמוך של המתחם שקבעתי. עם כל הקושי שבדבר אין זה המקרה בו ייסוג האינטרס הציבורי מעיקרון ההלימה.

על כן אני מורה מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר למשך 30 חודשים וזאת בניכוי ימי מעצרו החל מיום...
2. פסילה למשך 10 שנים מלהוציא או להחזיק רישיון נהיגה.
3. מאסר למשך 24 חודשים, אולם הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור אחת מעבירות התעבורה לפי פקודת התעבורה ו/או תקנות התעבורה בהן הורשע לפני. וכן עבירה של נהיגה ללא ביטוח תקף בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהכלא.
4. מאסר למשך 9 חודשים ואולם הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים משחרורו מהכלא עבירה של שיבוש מהלכי משפט או הדחה בחקירה.
5. פסילה על תנאי למשך חמש שנים ואולם הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור אחת העבירות בהן הורשע בסעיפים 1-4 לתחילת הכרעת הדין.
6. פיצוי בסך 10,000 ₪, הפיצוי ישולם ב-10 תשלומים שווים וזאת החל מיום 01.08.19.
7. קנס בסך 1000 ₪, הקנס ישולם בשני תשלומים שווים, וזאת החל מיום 01.08.19.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי

ניתן בזאת צו כללי למוצגים

ניתן היום, כ"ג אייר תשע"ט, 28 מאי 2019, בהעדר הצדדים.